

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **A. D.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Lukáčem
sídlem Antala Staška 510/38, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 22. 2. 2021, č. j. 024042/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 22. 2. 2021, č. j. 024042/2021/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Dobrušky ze dne 30. 11. 2020, č. j. Výst/2751/2020/Vi, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 31 956 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Lukáče.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil odůvodnění a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dobrovice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 11. 2020, č. j. Výst/2751/2020/Vi.
2. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 30. 11. 2020 schválil ve společném územním a stavebním řízení k žádosti obce Jabkenice (dále též „stavebník“) stavební záměr na stavbu „*Zastřešený objekt pro třídění odpadů u č. p. YB ‚Hasičárna‘ X*“ na pozemku p. č. st. XA v k. ú. X. Podle výrokové části stavba obsahuje lehkou ocelovou sloupkovou konstrukci založenou na betonových patkách, opláštěnou dřevěnými palubkami a zastřešenou pultovou střechou s minimálním sklonem 5°, má půdorysné rozměry 5 m x 10 m a maximální výšku 2,45 m. Stavba bude sloužit pro třídění odpadů v kontejnerech a bude umístěna na pozemku parc. č. st. XA ve vzdálenosti min. 2,8 m od společné hranice s pozemkem parc. č. st. XB a u společné hranice s pozemkem parc. č. XC. Stavba bude umístěna v souladu s grafickou přílohou projektové dokumentace, která obsahuje výkres současného stavu území se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb.
3. V odůvodnění stavební úřad konstatoval, že uskutečněním a užíváním stavby nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem ani prováděcími či zvláštními předpisy. Umístění stavby je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací a vyhovuje obecným požadavkům na využívání území. Projektová dokumentace splňuje obecné požadavky na výstavbu.
4. Námitky žalobce a jeho manželky, kteří jsou vlastníky sousedního pozemku parc. č. st. XB, stavební úřad neshledal důvodnými (*pozn. soud:* původně byla podána společná žaloba žalobce a jeho manželky, z důvodu nezaplacení soudního poplatku ze strany žalobcovy manželky však soud usnesením ze dne 31. 5. 2021, č. j. 59 A 14/2021-49, řízení o její žalobě zastavil; vzhledem k této skutečnosti soud pro zjednodušení dále hovoří pouze o námitkách žalobce, příp. odvolání žalobce, přestože ve správním řízení uplatňovali totožné námitky oba manželé). K námitce rozporu s požárními normami a nedodržení povinné odstupové vzdálenosti stavební úřad odkázal na požárně bezpečnostní řešení zpracované Ing. P. Š. v únoru 2020. Stavebník doložil také stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje (dále jen „hasičský sbor“) ze dne 20. 10. 2020, v němž je uvedeno, že se jedná o dokumentaci stavby, u které se v souladu s § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o požární ochraně“), nevykonává státní požární dozor a hasičský sbor není dotčeným orgánem na úseku požární ochrany. Dále stavební úřad konstatoval, že spolu se stavebníkem prověřil možnost posunutí stavby dále od č. p. YA a stavebník doložil novou situaci stavby.
5. K odstupovým vzdálenostem stavební úřad dále konstatoval, že podle původní situace stavby byl zajištěn odstup 3,3 m od sousedního domu č. p. YA, následně ovšem stavebník doložil novou situaci, podle které je odstup 4,1 m od domu č. p. YA. Z této nové situace je rovněž patrné, že stavebník posunul stavbu na vzdálenost 2,8 m od společné hranice s pozemkem parc. č. st. XB. Stavebník tedy vyjádřil dobrou vůli vyhovět požadavkům žalobce.

6. Stavební úřad nepřisvědčil ani námitce rozporu s územním plánem a odkázal na stanovisko Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru stavebního a rozvoje města, ze dne 25. 3. 2020, podle kterého je záměr přípustný. K námitce snížení kvality prostředí z důvodu imisí stavební úřad odkázal na stanovisko Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru životního prostředí, (dále jen „odbor životního prostředí“) ze dne 12. 2. 2020, které bylo znovu prověřeno a jeho platnost byla v plném rozsahu potvrzena vyjádřením ze dne 23. 7. 2020. Stavební úřad v této souvislosti také konstatoval, že nádoby na tříděný odpad se na pozemku parc. č. st. XA nachází minimálně od roku 2012, což je dohledatelné na leteckých snímcích (do rozhodnutí vložil letecký snímek z webu www.mapy.cz ze dne 25. 4. 2014). Vlastníci rodinného domu č. p. YA tedy nabyli nemovitost v době, kdy se v daném místě nádoby na odpad již nacházely. Nádoby byly volně umístěny v terénu a stavebník se snaží místo „zkulturnit“.
7. K námitce neprovedení místního šetření stavební úřad odkázal na § 94m stavebního zákona, podle kterého stavební úřad nařídí veřejné ústní jednání vždy v případě umístění záměru v území, ve kterém nebyl vydán územní plán. Územní plán v tomto případě vydán byl a záměr byl posouzen úřadem územního plánování. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení může stavební úřad upustit od ohledání na místě, popř. i od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad. Tyto podmínky byly splněny, a proto stavební úřad od ohledání na místě a ústního jednání upustil.
8. Námitka, podle které je Městský úřad Dobruška vyloučen z rozhodování ve věci, neboť vedoucí odboru výstavby je matkou statutárního orgánu zástupce stavebníka D. F., je podle stavebního úřadu lživá.
9. Proti rozhodnutí stavebního úřadu brojil žalobce odvoláním.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil část odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu (nahradil odkaz na § 112 odst. 2 stavebního zákona ve druhém odstavci odůvodnění odkazem na § 94m odst. 3 téhož zákona) a ve zbytku jeho výrok a odůvodnění potvrdil.
11. Rozhodnutí stavebního úřadu obsahuje podle žalovaného řádné a srozumitelné odůvodnění, které se se žalobcovými námitkami vypořádalo. Žalovaný se ztotožnil se závěrem, že byly splněny podmínky § 94m stavebního zákona pro upuštění od ústního jednání spojeného s ohledáním na místě. Ohledání na místě by nebylo ani účelné z hlediska namítané nutnosti ověření odstupové vzdálenosti, neboť stavba není dosud realizována a odstupové vzdálenosti je možné posoudit na základě projektové dokumentace.
12. Žalovaný souhlasil se žalobcem pouze potud, že stavební úřad nepostupoval v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Tato procesní vada však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu, neboť žalobce měl možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim, což také učinil. Stavební úřad žalobci poskytl doplněné podklady prostřednictvím e-mailu dne 26. 10. 2020 a žalobce se k nim vyjádřil dne 10. 11. 2020. Stavební úřad se pak s tímto vyjádřením v rozhodnutí vypořádal.
13. Tvrdí-li žalobce, že nebyl seznámen se stanoviskem odboru životního prostředí ze dne 23. 7. 2020, je třeba podle žalovaného odkázat na skutečnost, že žalobce z tohoto stanoviska v bodu 12 odvolání cituje. Odbor životního prostředí ve zmíněném stanovisku uvedl: „Odbor ŽP se již ke stavbě vyjádřil pod č. j. ŽP-336.2-11155/2020 ze dne 12. 02. 2020. Vzhledem k podaným námitkám bylo požádáno o vyjádření znovu. [...] Vzhledem k tomu, že nedošlo ke

změnám v umístění či řešení stavby, zůstává v plném rozsahu v platnosti stanovisko č. j. ŽP-336.2-11155/2020 ze dne 12. 02. 2020.“ Z tohoto vyjádření nelze dovozovat, jak činí žalobce, že by dotčený orgán zamýšlel uplatnit ke stavbě nové závazné stanovisko.

14. Žalovaný nepřisvědčil ani námitkám nedostatečného ověření účinků budoucího užívání stavby (zejm. možným zápachem a hlukem) a snížení tržní ceny nemovitosti ve vlastnictví žalobce. Stavební úřad se s těmito otázkami vypořádal odpovídajícím způsobem. Poukázal přitom na skutečnost, že nádoby na tříděný odpad byly umístěny na pozemku parc. č. st. XA již v době koupě nemovitosti parc. č. st. XB současnými vlastníky. Umístění a provedení stavby, ve které budou kontejnery, které jsou v současnosti volně umístěny v terénu, nebude mít podle žalovaného negativní účinky na okolí ve srovnání se současným stavem, a to jak z hlediska hlukových či pachových imisí, neboť ty se v důsledku umístění a provedení stavby nezmění. Estetizace prostředí formou uložení kontejnerů na tříděný odpad do uzavíratelného a opláštěného přístřešku nemůže mít podle žalovaného negativní dopad na tržní cenu nemovitosti.
15. K námitce absence posouzení požárních odstupů žalovaný odkázal na § 31 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně ve znění účinném do 30. 11. 2021, podle kterého hasičský sbor nevykonává státní požární dozor pro stavbu uvedenou v § 104 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Posouzení požární bezpečnosti stavby tak náleželo výhradně do působnosti stavebního úřadu [viz § 8 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby]. Zmíněná vyhláška odkazuje na vyhlášku č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb (dále jen „vyhláška č. 23/2008 Sb.“), podle jejíhož § 11 odst. 1 a 2 musí být u požárních úseků stavby vymezen požárně nebezpečný prostor a stanovena odstupová vzdálenost podle českých technických norem uvedených v příloze č. 1 části 2. Při stanovení odstupové vzdálenosti požárního úseku se musí vycházet z nejvyšší procentní hodnoty požárně otevřených ploch v obvodové stěně, případně ve střešním pláti. Nedosahuje-li tato hodnota 40 %, musí se stanovit odstupová vzdálenost jednotlivých požárně otevřených ploch nebo jejich skupin postupem podle českých technických norem uvedených v příloze č. 1 části 1 bodech 1 a 2.
16. Ve zmíněné příloze č. 1 části 1 a bodech 1 a 2 jsou uvedeny ČSN 73 0802 Požární bezpečnost staveb – Nevýrobní objekty a ČSN 73 0804 Požární bezpečnost staveb – Výrobní objekty. V požárně bezpečnostním řešení zpracovaném Ing. Š. byly posouzeny odstupové vzdálenosti podle ČSN 73 0804 takto: „Odstupové vzdálenosti od jednotlivých stran přístřešku – strana délky 10 m: $d = 2,82\text{ m}$ – je dodrženo; strana délky 5 m: $d = 2,25\text{ m}$ – je dodrženo.“ K tomu Ing. Š. shrnul, že „požárně nebezpečný prostor posuzovaného objektu neohrožuje jiné objekty, objekt se nenachází v požárně nebezpečném prostoru jiného objektu“. Žalovaný doplnil, že odstup domu č. p. YA od posuzovaného přístřešku je podle projektové dokumentace 4,1 m.
17. Žalovaný nepřisvědčil námitce, že se měl v projednávané věci použít požadavek stanovený v bodu 11.5.1 ČSN 73 0804, podle kterého „nejmenší odstupová vzdálenost skladů hořlavých látek je 6,5 m“. Žalobce ve svých námitkách uváděl, že za hořlaviny je třeba považovat i papír a plasty. Podle zmíněného bodu 11.5.1 ČSN 73 0804 se ale určují odstupové vzdálenosti volných skladů. Definici volného skladu obsahuje bod 3.39 ČSN 65 0201 Hořlavé kapaliny – Prostory pro výrobu, skladování a manipulaci, který stanoví, že volným skladem je „nezastřešený sklad hořlavých kapalin, který není ani ohraničen obvodovými stěnami“. Posuzovaná stavba je však podle definic obsažených v ČSN 65 0201 částečně uzavřeným skladem, který je zastřešený, ale je zčásti bez obvodových stěn (plocha trvale otevřených otvorů je větší než 25 % celkové plochy všech obvodových stěn). Pro takovou stavbu se

odstupové vzdálenosti stanovují pouze výpočtem podle bodu 11.4 ČSN 73 0804, žalobcem zmíněný bod 11.5.1 téže normy se tak neuplatní.

18. Žalovaný neshledal pochybení stavebního úřadu ani při vypořádání námítky podjatosti. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že S. F., jejíž příbuzenský vztah ke stavebníkovi je údajným důvodem podjatosti, nikdy nebyla oprávněnou úřední osobou stavebního úřadu v Dobrovicích. Skutečnost, že je oprávněnou úřední osobou Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru stavebního a rozvoje města, nemůže založit podjatost stavebního úřadu v Dobrovicích.

II. Obsah žaloby

19. Žalobce namítl, že rozhodnutí stavebního úřadu se řádně nevypořádalo s jeho námitkami. Žalobce se domáhal posouzení možných negativních dopadů na kvalitu prostředí v místě jeho bydliště a na tržní cenu jeho nemovitosti. Není možné povolit stavbu, která by narušovala pokojný stav. Žalovaný sice část rozhodnutí změnil, ale bez významu pro schválený stavební záměr. Žalovaný se sice již zmíněnými námitkami zabýval, ale nikoliv řádně a správně. Nejvyšší soud přitom opakovaně vyslovil závěr, že o námitce budoucích imisí musí stavební úřad rozhodnout sám a nemůže účastníky odkazovat na soud.
20. Dále žalobce připomněl, že konstantně namítá, že zpracované požárně bezpečnostní řešení stavby nevyhovuje všem normám platného práva a porušuje zejm. ČSN 73 0804 (viz odpověď na otázku č. 2 odborného posouzení přiloženého k žalobě).
21. Odstupová vzdálenost byla stavebníkem špatně stanovena. Má být 6,5 m, klasifikace stavby jako volného skladu je nesprávná. Z tohoto důvodu jsou nesprávné i další úvahy správních orgánů odvíjející se od nesprávné klasifikace stavby jako volného skladu. Odstupová vzdálenost je hodnocena vzhledem ke konstrukcím bez požární odolnosti jako volný sklad podle ČSN 73 0804. Bez uvedení základních hodnot podle bodu 11.5 přílohy H tabulky H1, jako jsou rozměry volného skladu s připočtením výšky plamene a hustoty tepelného toku a konkrétních údajů stavby hasičárny a rodinného domu, je v projektu uvedeno, že „*požárně otevřené plochy v sousedních objektech, konkrétně hasičárně a v rodinném domě č. p. YA jsou malé, odstupová vzdálenost je max. 2 m a je dodržena*“. Dále je zde uvedeno, že požárně nebezpečný prostor objektu přístřešku zasahuje 0,85 m za hranice stavebního pozemku na sousední pozemek před rodinným domem č. p. YA. Konkrétní vypočtené odstupové vzdálenosti od posuzovaného objektu ani od hasičárny, ani od domu č. p. YA však uvedeny nejsou.
22. Na základě odstupových vzdáleností musí být vymezen požárně nebezpečný prostor, ve kterém je nebezpečí přenesení požáru sáláním tepla nebo padajícími částmi konstrukce hořícího objektu. Proto je v bodu 10.2.1 ČSN 73 0802 uvedeno, že „*[p]ožárně nebezpečný prostor nemá zasahovat přes hranici stavebního pozemku kromě veřejného prostranství (např. do ulice, náměstí, parku, prostor vodních ploch). Požárně nebezpečný prostor se určuje jak pro objekty navrhované, tak pro sousední objekty stávající*“. Z toho vyplývá, že nové stavby musí být umístěny i s požárně nebezpečným prostorem pouze na pozemku vlastníka stavby. Slova „*nemá zasahovat*“ umožňují pouze rekonstrukce nebo změny užívání stávajících staveb, kde již požárně nebezpečný prostor na jiném pozemku vznikl před účinností normy, která je vtělena ve vyhlášce č. 23/2008 Sb.
23. Projektová dokumentace také neobsahuje ani ve stavební části koordinovaný situační výkres s vyznačením okótovaných odstupových vzdáleností včetně vymezení požárně

nebezpečného prostoru, jak požaduje příloha č. 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. V požárně bezpečnostním řešení nejsou stanoveny konkrétní odstupové vzdálenosti, a v důsledku toho není ani vymezen požárně nebezpečný prostor u stávajících objektů ani u navrhovaného přístřešku. Přesah požárně nebezpečného prostoru uvedený v požárně bezpečnostním řešení odporuje ČSN 73 0802, a omezuje tak vlastnické právo žalobce.

24. V projektové dokumentaci je vadně stanoveno i požární riziko, resp. ekvivalentní doby trvání požáru (hodnota $t_e = 15,19$ minut). Pro volný sklad se požární riziko (t_e) nestanovuje (event. zjednodušeně pro potřeby stanovení odstupové vzdálenosti, viz odpověď 1 odborného vyjádření přiloženého k žalobě). Celý objekt je navržen bez požadavku na požární odolnost veškerých konstrukcí (požárně bezpečnostní řešení, kapitola 4; viz odpověď 1 odborného vyjádření přiloženého k žalobě).
25. Dále žalobce namítl, že nebyly řádně posouzeny imise. Tím, že nebyly ve správním řízení upřesněny druh a množství tříděných odpadů, není záruka, že v kontejnerech nebude ukládán i odpad, ze kterého zejména v letních měsících vzniká pach. Ten by znamenal omezení žalobcova vlastnického práva k rodinnému domu. Argumentace žalovaného, že nedojde ke zhoršení kvality života, protože se má jednat o kontejnery na tříděný odpad, nemůže obstát. Projektová dokumentace nevylučuje, že se může jednat i o kontejnery se směsným odpadem, který nesporně imise tvoří.
26. Žalobce setrval také na námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud odbor životního prostředí v přípisu ze dne 23. 7. 2020 uvedl, že se vzhledem k námitkám bude vyjadřovat znovu, pak žalobce stejně jako v odvolání namítá, že s tímto novým vyjádřením nebyl před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu ani později seznámen. Tvrdí-li žalovaný opak, je nutno takový dezinterpretací výklad odmítnout jako účelový. Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z předpokladu, že právo vyjádřit se k podkladům patří mezi stěžejní procesní práva.

III. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl tvrzení, podle kterého projektová dokumentace nevylučuje umístění kontejnerů na směsný odpad a nespecifikuje druh a množství tříděných odpadů. Podle ověřené projektové dokumentace bude v prostoru stavby „*umístěno 8 ks plastových kontejnerů na tříděný odpad a 1 kontejner na sklo*“. Z požárně bezpečnostního řešení, které je nedílnou součástí projektové dokumentace, pak podrobněji vyplývá, že „*v přístřešku bude umístěno 8 typových kontejnerů na plasty a papír a 1 typový kontejner na sklo. Kontejnery jsou plastové o půdorysných rozměrech 1,0 x 1,2 m. Nosnost kontejneru (max. množství náplně) je 400 kg.*“
28. Odůvodnění stavebního úřadu k námitkám imisí, snížení kvality prostředí a snížení tržní ceny bylo sice stručné, žalovaný je však shledal výstižným. Za situace, kdy jsou v současné době kontejnery na papír, plasty, sklo a nápojové kartony umístěny mezi stavbami č. p. YA a č. p. YB volně a viditelně minimálně od roku 2014, setrvává žalovaný na závěru, že provedení přístřešku nebude mít žádné negativní účinky ve srovnání se současným stavem. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci koupili nemovitost v době, kdy zde již kontejnery byly, nemůže mít vybudování přístřešku negativní dopad na tržní cenu. Odkaz na judikaturu Nejvyššího soudu je nepřipadný, neboť stavební úřad ani žalovaný neodkázali žalobce na soud, ale jeho námitky řádně vypořádali.
29. Žalovaný setrval také na své argumentaci týkající se požárně bezpečnostního řešení. Dodal,

že žalobcem citovaný výraz „nemá zasahovat“ uvedený v bodu 10.2.1 ČSN 73 0802 chrání zájmy vlastníků sousedních pozemků, které by mohly být přesahem požárně nebezpečného prostoru znehodnoceny, a zároveň umožňuje realizaci staveb tam, kde nemůže dojít k omezení práv budoucích stavebníků na sousedních pozemcích. Nejedná se o „zákaz“ vyplývající ze zákona, ale o doporučení k ochraně vlastníka, který by byl požárně nebezpečným prostorem na svém pozemku omezován. V posuzované věci je podle požárně bezpečnostního řešení přesah požárně nebezpečného prostoru na pozemek žalobce minimální (0,85 m), což s ohledem na požadavky na odstupové vzdálenosti staveb od společných hranic pozemků definovaných v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, znamená zásah do té části pozemku, která je pro jakoukoliv další stavební činnost stejně nevyužitelná.

30. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou porušení § 36 odst. 3 správního řádu a setrval na závěru, že nedošlo k vadě s vlivem na zákonnost rozhodnutí. Žalobce v odvolání namítl, že listinu, kterou odbor životního prostředí své původní stanovisko potvrdil, neobdržel a nebylo mu umožněno se s ní seznámit. Ze spisu je přitom zřejmé, že touto listinou, kterou žalobce údajně neobdržel, je vyjádření odboru životního prostředí ze dne 23. 7. 2020, č. j. ŽP-336.2-100706/2020. Z této listiny vyplývá, že dotčený orgán vůbec neuvedl, že „*vzhledem k námitkám se bude vyjadřovat znovu*“, jak žalobce tvrdí. Stavební úřad přitom žalobci k jeho žádosti poskytl podklady doplněné do spisu, včetně zmíněného vyjádření ze dne 23. 7. 2020. K těmto podkladům se žalobce vyjádřil dne 10. 11. 2020 a v tomto vyjádření výslovně uvedl, že mu bylo doručeno vyjádření ze dne 23. 7. 2020, č. j. ŽP-336.2-100706/2020. Stavební úřad se s vyjádřením žalobce ze dne 10. 11. 2020 vypořádal. Žalobce tedy měl možnost se s veškerými podklady seznámit a vyjádřit se k nim.

IV. Jednání před soudem

31. Při jednání dne 17. 1. 2024 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá písemná podání.
32. Soud se dotázal žalobce na smysl věty uvedené v žalobě: „*Odstupová vzdálenost má být 6,5 metru, klasifikace stavby jako volného skladu je nesprávná.*“, která se jeví být rozporná, protože v první části tvrdí, že má být odstupová vzdálenost 6,5 metru, což má podle žalobcovy dosavadní argumentace vyplývat z bodu 11.5 normy ČSN 73 0804, který se týká volných skladů, ale podle druhé části věty má být klasifikace stavby jako volného skladu nesprávná. Žalobce odpověděl, že věta má znít správně takto: „*Odstupová vzdálenost má být 6,5 metru, klasifikace stavby jako volného skladu je nesprávná, protože se jedná o volný sklad hořlavých látek.*“
33. Soud provedl důkaz znaleckým posudkem předloženým žalobcem (k relevantním částem viz dále body 78 a 79). Žalobce v této souvislosti připustil, že znalec neměl k dispozici výsledný výkres zobrazující posunutí stavby dále od žalobcova pozemku o 0,8 m, na nějž soud upozornil při jednání (viz dále body 69 a 73). Žalobce je přesto přesvědčen, že znalecký posudek prokazuje, že stavba je i přes posunutí z požárního hlediska stále nebezpečná. Tato otázka by podle něj nicméně měla být položena znalci, který posudek zpracoval.
34. Žalovaný ke znaleckému posudku namítl, že tento důkaz by neměl být použitelný, vycházeli znalec z jiného skutkového stavu, než který vyplývá ze správního spisu. Krom toho, pokud znalec uzavřel, že se nejedná o volný sklad, pak tím není zpochybněno napadené rozhodnutí, podle kterého se jedná o částečně uzavřený sklad.

35. Dále soud provedl důkaz fotografiemi z webových stránek www.mapy.cz a www.google.com/maps (viz dále bod 61). Odborným vyjádřením přiloženým k žalobě soud důkaz neprováděl, neboť jej žalobce později nahradil právě znaleckým posudkem a při jednání potvrdil, že odborné vyjádření neobsahuje další relevantní skutečnosti, které by nebyly obsaženy ve znaleckém posudku.
36. Při jednání dne 28. 2. 2024 soud provedl výslech zpracovatele znaleckého posudku Ing. M. P., Ph.D., který navrhl žalobce, a v rámci objektivního zjištění skutkového stavu soud z vlastní iniciativy vyslechl jako svědka také zpracovatele požárně bezpečnostního řešení Ing. P. Š.
37. Svědek Ing. Š. vypověděl, že základní normou při stanovení požárně nebezpečného prostoru u stavby, která je určena pro skladování kontejnerů na odpad, je ČSN 73 0802 pro nevýrobní objekty. Ta obsahuje tabulku s požárním zatížením pro určité provozy. Kontejnery na odpad tam ale nejsou. Norma ČSN 73 0804 pro výrobní objekty by se podle něj asi taky dala použít, postup podle zmíněných dvou norem je podobný. Normy se doplňují a v některých případech je potřeba použít obě, protože např. tabulka pro nahodilé požární zatížení je v normě pro nevýrobní objekty. Volné sklady se posuzují podle výrobních objektů.
38. Svědek připustil, že si s výpočtem nevěděl úplně rady. Požárně nebezpečný prostor stanovil jako pro volný sklad hořlavého materiálu, protože měl za to, že konstrukce je v tomto případě nepodstatná. Laťky okolo ničemu nezabrání, a proto je objekt fakticky otevřený. Bod 10.2.1 ČSN 73 0802, ve kterém je uvedeno, že „[p]ožárně nebezpečný prostor nemá zasahovat přes hranici stavebního pozemku kromě veřejného prostranství (např. do ulice, náměstí, parku, prostor vodních ploch). Požárně nebezpečný prostor se určuje jak pro objekty navrhované, tak pro sousední objekty stávající“, se podle svědka uplatní i v této věci. Naopak normu ČSN 65 0201 Hořlavé kapaliny – Prostory pro výrobu, skladování a manipulaci ani definice v ní uvedené podle něj použít v této věci nelze, neboť se nejedná o sklad hořlavých kapalin.
39. K dotazu soudu, zda existuje rozdíl mezi pojmem „volný sklad“ a „volný sklad hořlavých látek“, svědek uvedl, že se jedná o totéž. K dotazu, jak by podle jeho názoru měla být nyní posuzovaná stavba správně zaříděna, odpověděl, že se v době zpracování požárně bezpečnostního řešení domníval, že se jedná o volný sklad, ale je pravda, že norma ČSN 73 0804 říká, že pokud má stavba střechu, tak se jedná o objekt.
40. Soud dále požádal svědka o vysvětlení výpočtu, který je uveden v požárně bezpečnostním řešení na str. 4 dole a str. 5 nahoře. Svědek uvedl, že výpočet byl proveden podle normy ČSN 73 0804, podle které se určí, o jaký hořlavý materiál se jedná, jaká je hustota tepelného toku a jaká je výška skladování. Následně se výpočet provede za pomoci softwaru, z něhož se zjistí odstupová vzdálenost, tedy vzdálenost požárně nebezpečného prostoru. K dotazu soudu, zda výpočet, který svědek v požárně bezpečnostním řešení provedl, je výpočtem, který předvídá bod 11.5 normy ČSN 73 0804 ve spojení s bodem 11.4.10 téže normy, svědek uvedl, že ano. Následně však připustil, že nebyla splněna podmínka pro výpočet uvedená v bodu 11.5, podle níž nahodilé a stále požární zatížení nesmí být větší než 30 kg/m², protože požární zatížení bylo větší, asi 115 kg/m². Dále svědek připustil, že „ve většině věcí má posudek pravdu“. V době zpracování požárně bezpečnostního řešení nevěděl, jak danou stavbu posuzovat, protože nikdy dřív podobnou stavbu nehodnotil.
41. Znalec Ing. P. souhlasil s Ing. Š., že projektant požárně bezpečnostního řešení má na výběr, zda použije ČSN 73 0802 nebo ČSN 73 0804. Jejich filosofie je rámcově podobná a posuzovaný provoz je možné zařadit oběma způsoby. Normu ČSN 65 0201 ani v ní

uvedenou definici částečně uzavřeného skladu naopak použít v této věci nelze, protože se týká pouze skladování hořlavých kapalin a manipulace s nimi.

42. Nyní posuzovaná stavba měla být podle znalce zaříděna jako stavební objekt. Pokud by se jednalo o volný sklad, nepohybovali bychom se v oblasti ČSN 73 0802, ale ČSN 73 0804, která v úvodních definicích jednoznačně vymezuje, co je volný sklad. Pro zařídění je podstatné, že nyní posuzovaný objekt má střešní konstrukci, a to bez ohledu na její požární odolnost. Z tohoto důvodu se v posuzované věci nejedná o volný sklad. Požár ve volném skladu se chová jinak než požár pod střechou, kde se může kumulovat účinek požáru.
43. Obdobným typem stavby se znalec dosud nezabýval, ale jedná se podle něj jednoznačně o stavební objekt. Je k němu zpracována projektová dokumentace a podle vyhlášky o dokumentaci staveb je nedílnou součástí požárně bezpečnostní řešení. Jedná se o stavbu relativně velkou a zastřešenou. Má obsahovat 8 kontejnerů s plasty a papírem. I v požárně bezpečnostním řešení bylo uvedeno, že každý kontejner může mít při plném naplnění až 400 kg hořlavých látek + vlastní hmotnost. Dohromady se tedy může jednat o více než 3 tuny hořlavého materiálu, který bude v posuzované stavbě.
44. K dotazu soudu, zda existuje rozdíl mezi pojmem „volný sklad“ a „volný sklad hořlavých látek“, znalec uvedl, že může existovat volný sklad, ve kterém jsou hořlavé látky, ale může být také volný sklad, ve kterém bude hutní kovový materiál, který hořlavý není. Ve druhém případě se sice také bude jednat o volný sklad, ale už se u něj nebude stanovovat odstupová vzdálenost a požárně nebezpečný prostor. Volný sklad je výhradně definován v ČSN 73 0804. Pokud je uvedeno volný sklad, pak projektanti jako on předpokládají, že se jedná o volný sklad hořlavých látek. Pokud je u volného skladu požární zatížení zanedbatelné (do 10 nebo 30 kg/m²; je to uvedeno v definicích), pak se nemusí počítat odstupové vzdálenosti. Samostatná definice volného skladu hořlavých látek nebo volného skladu nehořlavých látek neexistuje.
45. K otázce, jaký vliv má na stanovení požárně nebezpečného prostoru skutečnost, že se podle posudku (odpovědi na otázku č. 1 pod bodem 4) jedná o nehořlavý konstrukční systém, znalec uvedl, že pokud by byla stavba zaříděna jako volný sklad, žádný konstrukční systém by se neurčoval, a naopak pokud by byla stavba správně zaříděna jako stavební objekt, bylo by třeba konstrukční systém určit. Konstrukční systém by znalec v nyní posuzovaném případě neoznačil jako smíšený, ale jako nehořlavý, což by ve svém důsledku mělo i pozitivní efekt, protože by odstupy vycházely nepatrně menší než v případě smíšeného systému. To ale neznamená, že by postačovala menší vzdálenost, než jaká byla určena Ing. Š. V jím zpracovaném požárně bezpečnostním řešení se řetězilo tolik nepřesností, že i v případě, že by bylo počítáno s nehořlavým konstrukčním systémem, vyšly by odstupy větší, než které určil on.
46. Dále soud požádal znalce o vysvětlení jeho závěrů uvedených na str. 7 posudku, kde uvedl: „Pokud bude opomenut fakt, že hodnocený objekt je vadně zaříděn jako volný sklad, pak i v tomto případě jsou odstupové vzdálenosti volného skladu stanoveny vadně...“ a následně požárně bezpečnostnímu řešení vytkl některé vady. Z toho lze podle soudu dovodit, že kdyby stavba byla volným skladem, bylo by požárně bezpečnostní řešení nesprávné. Posudek ale zároveň uvádí, že se o volný sklad nejedná. Soud se proto znalce dotázal, jaký vliv má na jeho hodnocení požárně bezpečnostního řešení skutečnost, že se podle něj o volný sklad nejedná. Jinými slovy, zda je možné určit, zda je posuzovaná stavba více nebo méně požárně nebezpečná, než jak ji posoudil Ing. Š.?

47. Znalec odpověděl, že v případě volného skladu, který nemá střechu, se může materiál rozhořet a musí se počítat s hodně vysokými plameny. Z tohoto důvodu u volných skladů vychází většinou poměrně velké odstupové vzdálenosti, a proto je i ve zmíněné normě minimální odstupová vzdálenost 6,5 m. Pokud by se v tomto případě jednalo o volný sklad, byla by na základě znalecova výpočtu, který si prováděl mimo rámec znaleckého posudku, odstupová vzdálenost 11,7 m u delší strany. Při tomto výpočtu vycházel z kapitoly 11.5 ČSN 73 0804. Prvním kritériem pro zařazení by v takovém případě byla hustota tepelného toku a uplatnila by se hodnota uvedená v bodu 11.5.3.b. Hodnota požárního rizika by tedy byla 50 minut, tzn. předpokládá se, že objekt může 50 minut hořet. Dalším kritériem by byl rozměr přístřešku a k jeho výšce by se připočetla výška plamene. Následně se by se pro určení odstupové vzdálenosti použila tabulka, která je v příloze H zmíněné normy. Takto by se postupovalo v případě, že by se jednalo o volný sklad.
48. V případě, že se nejedná o volný sklad, je výpočet odstupové vzdálenosti výrazně složitější. Znalec si jej mimo rámec znaleckého posudku provedl také, a to různými metodami. Tabulkovým postupem mu vyšla odstupová vzdálenost cca 7 m a podrobnějším výpočtem cca 5 m. Zvětšení odstupové vzdálenosti stavby od sousedního pozemku ze 2 m na 2,8 m proto není podle znalce dostatečné. Pokud by jedna ze stěn byla z požárně odolného materiálu, snížila by se tím délka požárně nebezpečného prostoru, který k ní přiléhá.
49. Žalovaný se znalce dotázal, proč jeho posudek neobsahuje propočty, ze kterých by bylo jednoznačně zřejmé, že daná stavba je z požárního hlediska neakceptovatelná. Znalec uvedl, že obdržel zadání zhodnotit požárně bezpečnostní řešení a v něm uvedené výpočty. Součástí zadání nebyl požadavek na přepočítání požárního rizika. Výpočty si pak zpětně dělal sám, ale nebyla to součást znaleckého posudku.
50. Po provedeném dokazování žalobce konstatoval, že má za to, že oba výsledky potvrdily důvodnost žaloby, neboť bylo prokázáno, že odstupové vzdálenosti a s tím související požárně nebezpečný prostor byly podhodnoceny. V ohrožení je přitom i žalobcův rodinný dům.
51. Žalovaný závěrem zdůraznil, že vycházel ze skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí. Znalecký posudek vycházel z jiného skutkového stavu (jiné vzdálenosti posuzované stavby od hranice žalobcova pozemku) než správní rozhodnutí. Závěry znalce navíc nejsou podloženy konkrétními výpočty. Žalobce mohl posudek předložit kdykoliv v průběhu správního řízení. Pokud jej předložil až v soudním řízení, pak pro případ, že by soud napadené rozhodnutí zrušil, žalovaný požádal, aby soud žalobci nepřiznal náklady řízení. Krom toho, podle žalovaného z provedených výsledků vyplynulo, že není úplně obvyklé, aby u takového typu objektu bylo zpracováváno požárně bezpečnostní řešení. Přestože se ukázalo, že stavba není částečně zastřešeným uzavřeným skladem podle ČSN 65 0201, lze z výsledků dovodit, že stavba je částečným stavebním objektem, protože má střechu a neúplné obvodové zdi. ČSN norma, která stanoví, že požárně nebezpečný prostor nemá zasahovat přes hranici stavebního pozemku, není závazná v tom smyslu, že by požárně nebezpečný prostor nesměl zasahovat na sousední pozemek v žádném případě.
52. Soud doplňuje, že při jednání promítl části výše zmíněných ČSN norem za využití on-line přístupu na webové stránce České agentury pro standardizaci (<https://sponzorpristup.agentura-cas.cz/default.aspx>).

V. Posouzení žaloby soudem

53. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 1. 3. 2021, žaloba byla podána dne 29. 4. 2021), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
54. Žaloba je důvodná, byť pouze v jedné námitce.
55. Soud předně nepřisvědčil žalobci, že by žalovaný nedostatečně nebo nesprávně vypořádal jeho námitky týkající se imisí.
56. Ke způsobu vypořádání tzv. občanskoprávních námitek, mezi něž námitky budoucích imisí patří, lze odkázat zejm. na rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, podle něhož by měl být správný postup takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva (na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem), a neshledá-li s veřejným právem rozpor, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávních námitek úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, podle Nejvyššího správního soudu musí nicméně zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska a měl by analogicky aplikovat § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (jakkoli ten striktně vzato dopadá jen na imise již existující, nikoli na emise budoucí).
57. Úkolem stavebního úřadu tedy podle Nejvyššího správního soudu je, aby na základě námitek uplatněné v řízení posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka, což § 1013 odst. 1 občanského zákoníku výslovně zapovídá: „*Vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) unikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vníkaní zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod*“ (zdůraznění doplněno). Musí pak také zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky.
58. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud také připomněl, že kritéria pro úsudek stavebního úřadu o občanskoprávní námitce v praxi do značné míry splývají s posuzováním zachování kvality prostředí (dříve „pohody bydlení“) podle § 20 a § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, ve znění účinném do 31. 12. 2023. Povinnost zachovat kvalitu prostředí je sice povšechný veřejnoprávní požadavek zahrnující celé okolí stavby a projevující se zejména v odstupech od okolních staveb, jejichž dodržení musí stavební úřad hodnotit z moci úřední (tedy i bez námitek účastníka řízení), zatímco možný negativní vliv stavebního záměru na způsob užívání konkrétní sousední nemovitosti zkoumá stavební úřad pouze na základě občanskoprávní námitek dotčeného vlastníka, nicméně i tak je zjevné, že veřejnoprávní a soukromoprávní hlediska při posuzování budoucích stavebních

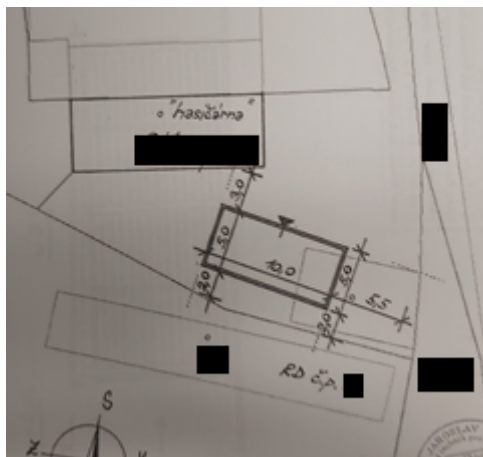
záměrů vykazují jistý překryv. Nelze tedy požadovat po stavebních úřadech, aby je striktně odlišovaly. Podstatné je, zda se s nimi k námitce účastníka věcně vypořádají.

59. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 171/2019-37 také dodal, že pokud by se přes všechny předpoklady projevovaly v budoucnu dopady užívání stavby na okolí jako mimořádně obtěžující, mají sousedé stavebníka obecnou možnost bránit se proti tomu občanskoprávní žalobou, nemají tedy uzavřenou cestu k účinné soudní obraně. Ke střetu veřejnoprávní a soukromoprávní ochrany subjektivních práv ve stavebním řízení a při užívání staveb lze rovněž odkázat i na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2017, č. j. 2 As 155/2017-65: *„Veřejnoprávní ochrana je sice mj. poskytována preventivně pro futuro z důvodu ochrany sousedících osob a předcházení možným sporům budoucím, které lze předvídat již ve fázi rozhodování o umístění a povolení stavby (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, č. C 794, sv. 11 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). Ovšem v případě potenciálního budoucího zásahu, který je nahodilý, málo pravděpodobný, anebo který přesahuje rozumné nároky na řízení podle stavebního zákona, již poskytuje ochranu soukromoprávní žaloba“* (bod 34, shodně též např. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46).
60. Ke kolizi práv a zájmů různých vlastníků nemovitostí dochází v městské či vesnické zástavbě pravidelně. V jádru každého územního a stavebního řízení proto vždy stojí nutnost vážit různé zájmy dotčených subjektů. Rozhodnou hranicí pro určení intenzity nežádoucích vlivů budoucích staveb na okolí (imise) je tzv. „přípustná míra“, kterou je třeba rozumět „míru přiměřenou poměrům“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 As 82/2007-120, nebo ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 As 174/2018-32, bod 27). Tuto míru je třeba posuzovat vždy individuálně, a to s ohledem na místní poměry a konkrétní okolnosti věci (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011-131, bod 21). Jinými slovy, součástí každého urbanizovaného prostředí jsou určité typické rušivé vlivy, které tím či oním způsobem znesnadňují život v něm a zároveň spoluvytvářejí „místní poměry“. Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou nebo druhově (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, bod 39).
61. Správní orgány proto nepochybily, poměřovaly-li případné negativní dopady stavby přístřešku pohledem ustálených poměrů v daném místě. Tvrzení o dlouhodobém umístění kontejnerů na tříděný odpad (bez přístřešku) na pozemku parc. č. st. XA je doloženo mimo jiné fotografií zachycující stav v roce 2014, která je součástí rozhodnutí stavebního úřadu. Soud rovněž tuto skutečnost ověřil při jednání provedením důkazů leteckým snímkem z webu www.mapy.cz zachycujícím stav v letech 2010 až 2012 a fotografiemi z webu <https://www.google.com/maps> zachycujícími stav v červenci 2011 a květnu 2019, na nichž je patrné umístění kontejnerů (částečně v nízké betonové „ohrádce“ a částečně mimo ni volně v terénu). Žalobce skutečnost dlouhodobého umístění kontejnerů nijak nezpochybnil. Krom toho, z jeho tvrzení ani správního spisu nevyplývá, že by proti umístění kontejnerů v minulosti jakkoli brojil.
62. V posuzované věci proto umístěním stavby nevzniknou nové imise, ale je rozhodné, zda se situace oproti dosavadnímu stavu zhorší nad „míru přiměřenou poměrům“. Ve shodě se správními orgány soud takto významnou negativní změnu soud neshledal. Naopak je možné se domnívat, že umístěním kontejnerů do částečně uzavřeného přístřešku se intenzita zápachu v okolí spíše sníží. Krom toho, žalobce spojuje obavu ze zápachu především se

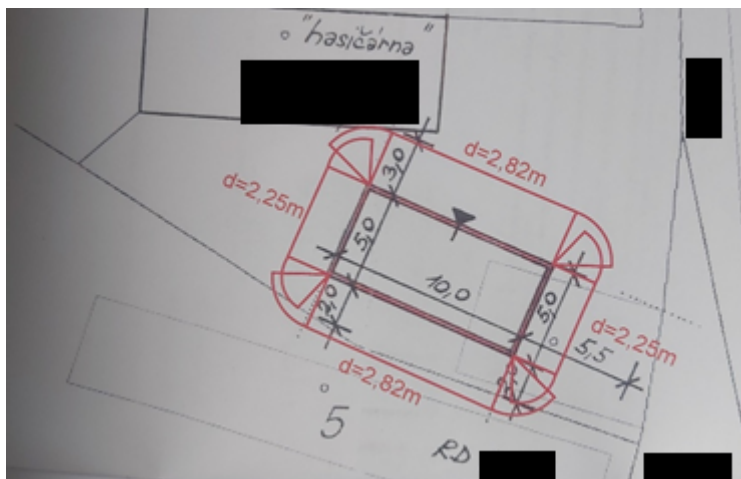
skutečností, že by v přístřešku mohly být umístěny kontejnery na směsný odpad. Takový typ odpadu však rozhodnutí stavebního úřadu ani projektová dokumentace, jež byla jeho podkladem, nepředvídá. Podle výroku společného povolení „stavba bude sloužit pro třídění odpadů v kontejnerech“ a rovněž projektová dokumentace hovoří pouze o umístění kontejnerů na tříděný odpad (plasty, papír a sklo). Umístění kontejnerů na směsný odpad by tedy bylo v rozporu s vydaným povolením se všemi důsledky, které pro nedodržení společného povolení plynou ze stavebního zákona.

63. Z žalobcových tvrzení nevyplývá, z čeho dovozuje vyšší míru hlukových imisí. Hluk může případně působit vyvážení kontejnerů, ale na to nemá vliv skutečnost, zda jsou umístěny v přístřešku či volně. Pokud měl žalobce touto námitkou na mysli, že vyvážení kontejnerů bude působit hluk oproti stavu, kdy by zde kontejnery vůbec nebyly, pak je třeba jej opět odkázat na posuzování imisí podle ustálených poměrů, k nimž v tomto případě dlouhodobé umístění kontejnerů na tříděný odpad patří.
64. Soud se rovněž nedomnívá, že by mělo mít umístění přístřešku negativní dopad na tržní cenu žalobcovy nemovitosti, naopak souhlasí se správnými orgány, že přístřešek učiní dané místo estetičtější, než by tomu bylo v případě volného umístění kontejnerů. Krom toho, jak poukázaly i správní orgány, žalobce koupil svou nemovitost v době, kdy se kontejnery v místě již nacházely. Žalobce tuto skutečnost nezpochybnil a naopak ji potvrzuje jeho e-mail ze dne 14. 4. 2021, který je citován na str. 3 žalobcem předloženého znaleckého posudku a v němž žalobce uvedl, že dům č. p. YA koupil „cca před 4 lety“. Z toho důvodu se umístění popelnic muselo (popřípadě mělo) promítnout do ceny, za kterou žalobce nemovitost koupil.
65. Soud proto přisvědčil správním orgánům, že případné pachové či hlukové imise, které vzniknou v důsledku umístění a realizace sporné stavby (resp. v důsledku kontejnerů v ní umístěných) nepřekročí „míru přiměřenou poměrům“.
66. Dále soud nepřisvědčil ani námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce vychází z mylného předpokladu, že odbor životního prostředí v přípisu ze dne 23. 7. 2020 uvedl, že se vzhledem k námitkám bude vyjadřovat znovu. Ze správního spisu vyplývá, že odbor životního prostředí vyjádřil souhlas se spornou stavbou nejprve ve vyjádření ze dne 12. 2. 2020. Žalobce následně dne 22. 6. 2020 uplatnil proti stavbě námitky, v nichž vyjádřil mimo jiné obavu ze zhoršení kvality prostředí. Stavební úřad dne 26. 6. 2020 vyzval odbor životního prostředí, aby na základě námitek žalobce záměr nově posoudil. Odbor životního prostředí na to zareagoval vyjádřením ze dne 23. 7. 2020, v němž uvedl: „Dne 16.07.2020 jste odboru životního prostředí Magistrátu města Mladé Boleslavi, se žádostí o vyjádření, doručili projektovou dokumentaci pro ohlášení stavby: Zastřešený objekt pro třídění odpadů v Jabkenicích, u č.p. YB, hasičárna“. [...] Odbor ŽP se již ke stavbě vyjádřil pod č. j. ŽP-336.2-11155/2020 ze dne 12. 02. 2020. Vzhledem k podaným námitkám bylo požádáno o vyjádření znovu. [...] K předložené žádosti odbor životního prostředí Magistrátu města Mladá Boleslav vydává toto stanovisko: Vzhledem k tomu, že nedošlo ke změnám v umístění či řešení stavby, zůstává v plném rozsahu v platnosti stanovisko č. j. ŽP-336.2-11155/2020 ze dne 12. 02. 2020.“ Z tohoto vyjádření skutečně neplyne, že by odbor životního prostředí zamýšlel vydávat nějaké další stanovisko či vyjádření, jak již žalobci vysvětlil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce však zcela v rozporu s běžným významem slov dovozuje, že odbor životního prostředí v přípisu ze dne 23. 7. 2020 uvedl, že se vzhledem k námitkám bude vyjadřovat znovu (srov. výše shrnutí žaloby v bodu 26).

67. S vyjádřením ze dne 23. 7. 2020 byl žalobce prokazatelně seznámen. Spis obsahuje žádost žalobcovu zástupce ze dne 19. 10. 2020 o zaslání případných nových listin založených ve spise, ať nemusí „během nouzového stavu osobně nahlížet do spisu“, a e-mail ze dne 26. 10. 2020 zasláný stavebním úřadem žalobcovu zástupci. Přestože z něj není zřejmý obsah příloh, následné vyjádření žalobce ze dne 10. 11. 2020 potvrzuje, že obsahem příloh bylo i vyjádření odboru životního prostředí ze dne 23. 7. 2020, neboť žalobce na něj ve vyjádření výslovně odkazuje. Soud proto nemá pochybnosti o tom, že žalobce byl s vyjádřením odboru životního prostředí ze dne 23. 7. 2020 seznámen a měl možnost se k němu vyjádřit. Žádné další vyjádření odboru životního prostředí neexistovalo, proto s ním ani nemohl být žalobce seznámen. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu nad rámec zmíněné tvrzené absence seznámení s vyjádřením odboru životního prostředí žalobce netvrdil.
68. Žalobce dále namítl nedostatky požárně bezpečnostního řešení stavby a zejména nedostatečnou odstupovou vzdálenost sporné stavby od jeho pozemku a rodinného domu z hlediska požárně nebezpečného prostoru.
69. Předně je třeba upozornit, že žalobce vychází z mylného předpokladu, že podle projektové dokumentace bude požárně nebezpečný prostor přístřešku zasahovat 0,85 m za hranice stavebního pozemku na žalobcův pozemek parc. č. st. XB. Je pravdou, že tímto způsobem by podle výpočtu požárně bezpečnostního řešení zasahovalo žalobcův pozemek původní navržené řešení. To však bylo změněno.
70. Původní řešení vycházelo z předpokladu, že odstup přístřešku od hranice s pozemkem žalobce bude 2 m:

71. K tomuto projektu bylo zpracováno požárně bezpečnostní řešení Ing. Š., ze kterého vyplynulo, že požárně nebezpečný prostor by v takovém případě přesahoval na pozemek žalobce 0,82 m:

72. Právě z tohoto důvodu stavebník předložil nový návrh umístění přístřešku, který je od žalobcova pozemku vzdálen 2,8 m, nikoliv původně navržené 2 m:

73. Právě tento výkres je opatřen razítkem stavebního úřadu potvrzujícím schválení a také výrok rozhodnutí stavebního úřadu stanoví, že stavba bude umístěna ve vzdálenosti min. 2,8 m od společné hranice s pozemkem parc. č. st. XB. Porovnáním tohoto výkresu s požárně bezpečnostním řešením je zřejmé, že zvýšení vzdálenosti od hranice se sousedním pozemkem o 0,8 m mělo podle stavebního úřadu eliminovat přesah požárně nebezpečného prostoru, který byl shledán u původního projektu (k otázce, zda tímto způsobem skutečně přesah požárně nebezpečného prostoru eliminován byl, viz dále body 76 a násl.). Nesprávné vyjádření žalovaného ve vyjádření k žalobě, které hovoří o přesahu požárně nebezpečného prostoru 0,85 m, na tom nemůže nic změnit. Tento nesprávný údaj není obsažen v rozhodnutí žalovaného ani v rozhodnutí stavebního úřadu.
74. Pro posouzení požárně nebezpečného prostoru je proto třeba vycházet ze skutečnosti, že posuzovaná stavba má být umístěna 2,8 m od společné hranice s pozemkem parc. č. st. XB a 4,1 m od rodinného domu žalobce (vzdálenost žalobcova domu od hranice pozemku 1,3 m vyplývá jak z rozhodnutí správních orgánů, tak i tvrzení žalobce).
75. Žalobce rovněž namítal, že nebyl určen požárně nebezpečný prostor jeho domu a objektu hasičárny, neupřesnil však, jak by se tato skutečnost měla dotknout jeho práv. Požárně

nebezpečný prostor jiných objektů než posuzované stavby by se mohl dotknout této stavby, není však zřejmé, jak by se žalobce mělo dotknout, že v projektové dokumentaci přístřešku nebyl vyznačen požárně nebezpečný prostor jeho vlastního domu nebo již dávno stojícího objektu „hasičárny“.

76. Žalobce dále tvrdil, že požárně bezpečnostní řešení zpracované Ing. Š. je vadné a dokládal k tomu znalecký posudek ze dne 9. 5. 2021, č. 23/02/2021, zpracovaný Profesní komorou požární ochrany, z. s., znalecká kancelář, Ing. M. P., Ph.D. Tento posudek hodnotil požárně bezpečnostní řešení zpracované Ing. Š., které bylo podkladem společného povolení.
77. Ing. Š. v požárně bezpečnostním řešení uvedl, že obvodový plášť stavby je necelistvý, a proto jsou odstupové vzdálenosti stanoveny pro volný sklad podle ČSN 730804. V popisu konstrukcí předeslal, že obvodové stěny opláštěné palubkami s mezerami jsou bez požární odolnosti – ve výpočtu odstupových vzdáleností jsou uvažovány jako 100% požárně otevřená plocha. Na základě provedených výpočtů v části 6 (str. 4 a 5) však dospěl k závěru, že se o požárně otevřenou plochu podle bodu 8.4.5 ČSN 730802 nejedná (protože $Q < 150 \text{ MJ/m}^2$; Q je množství tepla uvolněné z 1 m^2 hořlavých hmot vnějšího povrchu obvodové stěny). Dále pak dodal, že střešní konstrukce je nehořlavá, a proto požárně nebezpečný prostor od padající hořlavé střešní konstrukce nevzniká. Z těchto důvodů pak dospěl k závěru, že požárně nebezpečný prostor posuzovaného objektu neohrožuje jiné objekty a objekt se nenachází v požárně nebezpečném prostoru jiného objektu. Požárně nebezpečný prostor pak určil tak, jak je zobrazeno výše v bodu 71.
78. Podle znaleckého posudku jsou výpočty zmíněného požárně bezpečnostního řešení vadné. V odpovědi na otázku č. 1 znalec mimo jiné uvedl: „4) *Vadné zařazení do smíšeného konstrukčního systému (PBŘ, kap. 1). Objekt má ocelovou nosnou konstrukci a střešní plášť z ocelových plechů. Správně měl být objekt zařazen jako nehořlavý konstrukční systém. Dřevěný obklad obvodových stěn nemá na určení konstrukčního systému vliv.* 5) *vadné zařazení jako volného skladu.*“ V odpovědi na otázku č. 3 znalec uvedl: „*Zařazení objektu do kategorie volný sklad je vadné. Volný sklad definuje čl. 3.47 ČSN 730804 jako: „sklad, který je na volném prostranství a nemá střešní konstrukci (střešní plášť)“ Dále je v poznámce 1 pod tímto článkem uvedeno: „Pokud má sklad samostatnou konstrukci zastřešení, jedná se o stavební objekt, případně o otevřený objekt...“. Hodnocený objekt má střešní plášť v podobě ocelových trapézových plechů osazených na ocelovou rámovou konstrukci a o volný sklad se tudíž jednat nemůže.*“
79. Znalecký posudek dále na otázku č. 1 v bodu 9 (str. 6), uvozeném větou „[p]okud bude opomenut fakt, že hodnocený objekt je vadně zařazen jako volný sklad, pak i v tomto případě jsou odstupové vzdálenosti volného skladu stanoveny vadně...“, vytýká požárně bezpečnostnímu řešení řadu vad, např. že vadně byla stanovena hustota tepelného toku a výška požárně otevřené plochy, vadně bylo stanovení požární rizika, resp. ekvivalentní doby trvání požáru, vadná byla i interpretace výpočtu množství uvolněného tepla apod.
80. Při jednání k tomu znalec upřesnil, že požárně bezpečnostní řešení obsahuje řadu řetězících se chyb. Nesprávné bylo zařazení stavby jako volného skladu i navazující výpočty. Skutečnost, že by se mělo jednat o nehořlavý, a nikoliv smíšený konstrukční systém podle znalce neznamená, že by postačovala menší vzdálenost, než jaká byla určena Ing. Š., protože výpočty obsahovaly řadu dalších chyb (viz výše bod 45). Podle propočtů znalce, které provedl mimo rámec znaleckého posudku, by měla být odstupová vzdálenost 5 až 7 m (viz výše bod 48).

81. Ing. Š. při jednání připustil, že „*ve většině věcí má posudek pravdu*“ a že v době zpracování požárně bezpečnostního řešení nevěděl, jak danou stavbu posuzovat, protože nikdy dřív podobnou stavbu nehodnotil (viz výše bod 40).
82. Provedeným dokazování bylo tedy podle soudu dostatečně prokázáno, že požárně bezpečnostní řešení bylo vadné. Vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o jeden z nezbytných podkladů společného povolení, nemůže obstát ani toto povolení. Přestože nebylo prokázáno tvrzení žalobce, které uplatňoval v průběhu správního řízení, že odstupová vzdálenost měla být stanovena podle bodu 11.5 normy ČSN 73 0804, ani tvrzení, které uplatnil při jednání, že stavba byla nesprávně zatříděna jako volný sklad, ale měla být zatříděna jako volný sklad hořlavých látek, bylo prokázáno jeho základní tvrzení, že požárně bezpečnostní řešení je vadné z důvodu nesprávného výpočtu odstupové vzdálenosti, která určuje požárně nebezpečný prostor.
83. Přestože znalecký posudek neobsahuje výpočty, jak měla být odstupová vzdálenost správně stanovena (znalec vypověděl, že si výpočty prováděl mimo rámec posudku), zavádá důvodnou pochybnost o tom, zda je stavba z požárně bezpečnostního hlediska přípustná. Na základě znaleckého posudku ve spojení s výpovědí znalce se lze totiž důvodně domnívat, že stavba v současné podobě a umístění svým požárně nebezpečným prostorem podstatně zasahuje na žalobcův pozemek i rodinný dům. Konečné posouzení však bude na stavebním úřadu v dalším řízení.
84. Skutečnost, že znalec nebyl informován o tom, že stavba byla ve výsledku posunuta o 0,8 m, nemá na výše uvedené závěry žádný vliv. Znalec posuzoval požární bezpečnost stavby na základě jejích rozměrů a konstrukce, a ty změněny nebyly. Teprve až bude požárně nebezpečný prostor vypočten správně, bude možné posoudit, zda je vzdálenost od sousedního pozemku 2,8 m a od rodinného domu 4,1 m dostatečná.
85. S ohledem na skutečnost, že společné povolení bylo založeno na vadném podkladu, nemohlo v soudním přezkumu obstát. Žaloba tedy byla podána důvodně, přestože soud žalobci přisvědčil pouze v jediné námitce.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

86. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Současně soud zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí prvního stupně, neboť výše vytčený nedostatek společného povolení nelze zhojit v odvolacím řízení a je pravděpodobné, že stavba bude muset být nějakým způsobem upravena. V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
87. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Oproti předloženému vyúčtování mu soud nevyhověl ve dvou věcech. Porada zástupce se žalobcem před jednáním je podle soudu součástí přípravy na jednání, a tedy součástí jiného hrazeného úkonu.
88. Dále soud i s přehlédnutím k námitce žalovaného, že žalobce nepředložil znalecký posudek v průběhu správního řízení, ačkoliv mu v tom nic nebránilo, a správní orgány tedy neměly možnost na nově vznesené argumenty reagovat, snížil náhradu nákladů řízení za znalecký posudek na jednu polovinu. Přihlédl přitom i ke skutečnosti, že otázky v zadání znaleckého posudku byly formulovány tak, že z odpovědí na ně nebylo možné jednoznačně určit, zda požárně nebezpečný prostor skutečně zasahuje na sousední pozemek. V důsledku zadání

tedy bylo možné se z posudku dozvědět pouze to, že výpočty jsou v požárně bezpečnostním řešení provedeny vadně, ale již nebylo možné zjistit, zda mají být odstupy ve skutečnosti větší. Teprve na základě výpovědi znalce při jednání mohl soud uzavřít, že se lze důvodně domnívat, že odstupová vzdálenost měla být větší, a že požárně nebezpečný prostor pravděpodobně zasahuje žalobcův pozemek a rodinný dům v nikoliv zanedbatelné míře. Znalec přitom vypověděl, že si výpočty prováděl jen pro sebe a že to nebylo součástí zadání posudku.

89. Náklady tedy tvoří jednak zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále náklady související se zastoupením advokátem ve výši 16 456 Kč, které zahrnují odměnu advokáta za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a 2 x účast u jednání; srov. výše bod 87) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a náhradu hotových výdajů 1 200 Kč za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce je plátcem DPH, je součástí nákladů řízení i náhrada této daně počítaná z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z 13 600 Kč, tedy 2 856 Kč.
90. Součástí nákladů řízení jsou také náklady vynaložené na zpracování znaleckého posudku. Žalobce doložil, že za zpracování znaleckého posudku uhradil 25 000 Kč. Z výše uvedených důvodů (viz bod 88) soud náhradu nákladů za znalecký posudek snížil na polovinu, tedy na částku 12 500 Kč.
91. Náhrada nákladů žalobce tak činí celkem 31 956 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, použitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.

předseda senátu